

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

HEART BONES

Despre agonia unor inimi frânte

**COLLEEN
HOOVER**

Traducere din limba engleză și note de
IRIS MANUELA ANGHEL

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2021

CAPITOLUL UNU

Vara anului 2015

Pe peretele camerei noastre, unde ar fi trebuit să stea un televizor dacă ne-am fi permis să-l avem sau într-o casă cu pereți suficient de rezistenți ca să susțină un televizor, stă agățat un tablou al Maicii Tereza.

Vă închipuiți cum sunt pereții unei rulote..., departe de o casă normală. Dacă îi zgârii, îți rămân sub unghii coji mici, mici, de parcă ar fi făcuți din gresie.

Am întrebat-o cândva pe mama, Janean, de ce ține tabloul Macii Tereza pe perete.

„E o ipocrită nenorocită”, mi-a răspuns.

Îi redau ad litteram cuvintele. Sunt ale ei. Nu ale mele.

Când ești cel mai rău dintre pământeni, descoperirea laturilor negative ale celor din jur devine o strategie de

supraviețuire. Încerci să scoți la lumină sufletul întunecat al oamenilor în speranța că vei reuși astfel să-ți ascunzi propriile zone întunecate. Asta a făcut mama toată viața. A încercat să scoată la iveală tot ce-i mai rău în oameni. Chiar și în cazul propriei fiice.

Chiar și în cazul Maicii Tereza.

Janean zace pe o canapea în aceeași poziție în care am lăsat-o acum opt ore când mi-am început tura de la McDonald's. Stă cu privirea țintuită asupra tabloului Maicii Tereza, dar nu pare să-l vadă. De parcă are ochii împietriți.

De parcă nu mai absorb nimic din jur.

Janean e toxicomană. Am realizat asta cam pe la nouă ani, deși, pe atunci, dependența ei se limita la bărbăți, alcool și jocuri de noroc.

De-a lungul timpului, dependența ei a devenit tot mai evidentă și mai periculoasă. Cu vreo cinci ani în urmă, pe când împlinisem paisprezece ani, am prins-o injectându-și pentru prima oară metamfetamină. Odată ce-ai început să consumi metamfetamină, firul vieții se scurtează dramatic. Am căutat într-o zi pe Google la biblioteca școlii: *Cât trăiește o persoană dependentă de metamfetamină?*

De la șase la șapte ani, mi-a răspuns motorul de căutare.

Am găsit-o leșinată de câteva ori de-a lungul anilor, dar acum lucrurile par cu totul diferite. Acum totul pare să fi ajuns la final.

— Janean! o strig cu glas mult prea calm pentru o situație ca asta.

Cred că ar fi trebuit să am o voce fremătătoare sau măcar să mi-o fi pierdut de tot. Mă simt cumva stânjenită de lipsa mea de empatie din acest moment.

Scap geanta pe jos în timp ce îi scrutez chipul din prag. Afară, toamnă cu găleata și eu nici măcar n-am închis ușa

rulotei, așa că ploaia mă udă în continuare. Dar asta e ultima mea grijă acum când o privesc pe Janean stând cu ochii pironiți asupra Maicii Tereza.

Își ține un braț pe abdomen, în timp ce celălalt îi atârână pe jos, atingând ușor cu degetele covorul ponosit. E puțin umflată la față, părând ceva mai tânără. Nu ca vârstă — n-are decât treizeci și nouă de ani — ci ca înfățișare. Are obraji mai puțin concavi, iar ridurile formate de jur împrejurul gurii în ultimii câțiva ani par să fi dispărut în urma unor injecții cu botox.

— Janean!

Nici un răspuns.

Are gura puțin întredeschisă, dezvelindu-și dinții îngălbeniți și stricați. Pare că spunea ceva când firul vieții s-a întrerupt deodată.

Mi-am imaginat deseori acest moment. Uneori, când urăști suficient de mult pe cineva, n-ai cum să nu te întrebi, noaptea în pat, cum ar fi viața fără persoana respectivă.

Mi l-am imaginat cu totul diferit. Mult mai dramatic.

O scrutez pe Janean alte câteva clipe ca să văd dacă nu e cumva într-un soi de transă. Fac câțiva pași, dar mă opresc când îi văd brațul. Un ac i se leagă prins în piele la joncțiunea cotului.

De cum îl zăresc, realitatea mă lovește fără milă, provocându-mi o stare de greață. Mă răsucesc pe călcăie și ies în fugă afară. Îmi vine să vomit, așa că mă aplec peste balustrada putredă, atentă să nu mă sprijin prea tare de ea ca să nu cedeze sub greutatea mea.

Mă simt ceva mai ușurată după ce vomit, căci începusem să-mi fac griji din cauza lipsei mele de reacție în fața unui moment de răscruce ca cel în care mă aflu acum. Poate că

nu cad în pragul isteriei, așa cum probabil ar trebui s-o fac, dar măcar simt *ceva*.

Mă șterg la gură pe mâneca uniformei de la McDonald's. Mă așez pe trepte, deși ploaia continuă să se reverse fără milă asupra mea din cerurile descătușate ale nopții.

Am părul și hainele ude leocă. Și chipul mi-e la fel de ud, dar nu de lacrimi.

Ci de picăturile de ploaie.

Ochi umezi și o inimă seacă.

Închid ochii și îmi ascund chipul în palme, încercând să înțeleg dacă lipsa mea de orice sentiment e o consecință a trecutului meu sau a faptului că m-am născut cu o inimă pustie.

Oare cu ce trecut e mai greu să faci pace? Cu unul în care cunoști dragostea sufocantă a părinților, într-atât de protectori încât nu te lasă să descoperi răutatea lumii decât mult prea târziu când nu mai ai cum să deprinzi abilitățile de adaptare, sau cu unul ca al meu, întruchipând versiunea cea mai întunecată a familiei, unde abilitățile de adaptare reprezintă singurul lucru pe care îl deprinzi?

Înainte de a împlini vârsta necesară ca să-mi câștig pâinea, am petrecut multe nopți albe, lihnită de foame. Janean mi-a spus la un moment dat că zgomotul din stomac e scos de o pisică flămândă, care sălășluiește în trupul meu și începe să mârâie când nu e bine hrănită. Apoi, de fiecare dată când simțeam ghearele foamei, îmi imaginam că pisica din trupul meu caută de mâncare. Temându-mă că mă va devora pe dinăuntru dacă nu-i dădeam să mănânce, înfulecam tot ce găseam la îndemână doar ca să-i domolesc foamea nimicitoare.

Odată, m-a lăsat atât de mult singură că am scotocit prin gunoi și am mâncat coji vechi de banană și coji de ouă.

Am încercat să mănânc și materialul din care era confecționată canapeaua, dar era prea tare și n-am putut să-l mestec. Toată copilăria am trăit cu spaima că pisica înfometată din stomacul meu avea să mă mănânce de vie.

Nu știu dacă a lipsit mai mult de o zi, dar când ești copil, timpul pare să se dilate fără sfârșit.

Parcă o văd și acum cum se întorcea acasă, cu pași împleticiți, și se trântea pe canapea, unde zăcea ore în șir. Mă culcam și eu la celălalt capăt al canapelei, mult prea speriată ca s-o las singură.

Dar de dimineață când mă trezeam, o găseam în bucătărie pregătind micul-dejun. Nu era mereu un mic-dejun clasic. Uneori, făcea mazăre, alteori ouă sau desfăcea o conservă de supă de pui cu tăiței.

Pe la șase ani, am început s-o urmăresc cu atenție ca să văd cum folosește aragazul, căci știam că trebuie să învăț să-l folosesc în zilele când avea să dispară din nou.

Oare câți copii de șase ani trebuie să învețe să folosească aragazul, căci, dacă n-o vor face, pisica flămândă din stomac îi va mânca de vii?

Probabil că totul ține de noroc. Majoritatea copiilor au parte de părinți cărora le vor duce dorul după moarte. În timp ce părinții altora devin mai buni abia după moarte.

Cel mai bun lucru pe care l-a făcut mama pentru mine a fost să dispară din viața mea.

Buzz m-a sfătuit să rămân în mașina de poliție ca să nu stau în ploaie și nici în rulotă până nu-i duc cadavrul la morgă. Priveam amorțită cum o transportau pe o targă, acoperită

cu un cearceaf alb. Au pus-o apoi în camioneta de la morgă. N-au mai chemat nici ambulanța. Nu mai avea nici un rost. Aproape toți cei sub cincizeci de ani care mor în orașul ăsta sunt răpuși de diverse dependențe.

Nici nu mai contează de ce anume, cu toții pier în cele din urmă.

Îmi lipsesc obrazul de geamul mașinii și încerc să privesc cerul. Nu sunt stele în seara asta. Nu văd nici măcar luna. Câte un fulger brăzdează uneori cerul, dezvăluind vâlături de nori negri.

Nici că se poate mai bine!

Buzz deschide portiera din spate și se apleacă. Ploaia s-a mai oprit, prefăcându-se în burniță și udându-i chipul, ce pare acum presărat cu broboane de sudoare.

— Vrei să te duci undeva? mă întrebă.

Eu clatin din cap.

— Vrei să suni pe cineva? Îți dau mobilul meu.

Clatin iar din cap.

— Mă descurc. Pot să intru acum înăuntru?

Nu știu de ce m-aș întoarce în casa unde mama și-a dat ultima suflare, dar deocamdată n-am încotro.

Buzz se dă la o parte și desface umbrela, deși ploaia se mai oprise și sunt oricum udă leaorcă. Merge ușor în urma mea, ținându-mi umbrela deasupra capului în timp ce mă îndrept spre rulotă.

Nu-l cunosc prea bine pe Buzz. Îl cunosc, în schimb, pe fiul lui, Dakota. Îl cunosc pe Dakota mult prea bine — cum mi-aș dori să n-o fi făcut-o niciodată.

Oare Buzz știe ce poamă a crescut? Buzz pare un tip cumsecade. Nu ne-a acordat niciodată prea multă atenție — nici mie, nici mamei. Mai trecea uneori cu mașina de poliție prin parcul cu rulote. Mă întreba mereu ce fac. Aveam senzația

că, de fiecare dată când mă întreba, se aștepta să-l rog să-mi dea o mână de ajutor ca să scap de aici. Dar n-o făceam niciodată. Cei ca mine au învățat prea bine arta disimulării. Îi răspundeam, cu zâmbetul pe buze, că sunt bine, iar el ofta, parcă ușurat că nu îi dădeam nici un motiv să-i cheme pe cei de la Protecția Copilului.

Când intru înăuntru, privirea îmi e atrasă de canapea. Pare diferită acum. *De parcă cineva și-ar fi dat sufletul acolo.*

— Poți să petreci noaptea aici? mă întrebă Buzz.

Când mă întorc, îl văd stând în prag cu umbrela deasupra capului. Pare că încearcă să empatizeze cu mine, dar gândul îi zboară probabil la toată hârțogăraia pe care o are de făcut în situațiile de acest gen.

— Da, mă descurc.

— Poți să te duci mâine la pompele funebre ca să stabilești cele necesare. Am înțeles că deschid după ora zece.

Dau din cap, dar nu pleacă. Mai zăbovește un timp, mutându-se, șovăitor, de pe un picior pe altul. Închide umbrela în prag, mânat parcă de superstiții, apoi intră înăuntru.

— Știi, spune apoi, încruntându-se atât de tare, că îi apar riduri până și pe chelia de deasupra frunții. Dacă nu te duci la cei cu pompele funebre, o s-o bage la oamenii străzii. Nu va avea parte de slujbă, dar măcar nu mai suportți tu costurile.

Pare stânjenit de propunerea făcută. Își ridică ochii spre tabloul Maicii Tereza, apoi îi lasă în pământ de parcă l-ar fi muștrat.

— Mulțumesc, îi răspund.

Mă îndoiesc că ar veni cineva la slujbă, chiar dacă m-aș ocupa de înmormântare.

E trist, dar adevărat. Mama a fost mereu singuratică. Da, firește, avea anturajul de la barul pe care îl frecventa de

aproape douăzeci de ani, dar nu îi erau prieteni. Erau doar niște oameni singuri și ei, aflați în căutarea unei companii.

Dar chiar și ei șovăie să aducă un prinos celor dependenți de droguri, un adevărat flagel în oraș. Iar cei cu care se întâlnea nu sunt genul care să vină la înmormântări. Majoritatea au mandate de arestare pe numele lor, evitând orice evenimente organizate, de teama că ar putea să cadă în plasa poliției.

— Vrei să-l suni pe tatăl tău? mă întreabă apoi.

Îl scrutez un timp cu privirea, convinsă că asta o să și fac în cele din urmă, dar întrebându-mă cât voi reuși oare să amân momentul.

— Beyah! mă strigă el, pronunțându-mi numele cu un *e* lung.

— Se spune *Bay-uh*, îl corectez eu.

Nu știu de ce o fac. Îl pronunță greșit de când îl știu și nu mi-am bătut niciodată capul să-l corectez.

— Beyah, repetă el, corect de această dată. Știu că nu e treaba mea, dar... trebuie să pleci din orașul ăsta. Știi prea bine ce soartă au cei ca...

Se oprește, de parcă m-ar fi jignit dacă și-ar fi dus gândul la bun sfârșit.

— Cei ca mine? închei eu în locul lui.

Pare și mai stânjenit acum, chiar dacă știu că sintagma *cei ca mine* are sens general. Cei cu mame ca a mea. Cei sărmani, care n-au nici o cale de scăpare din oraș. Cei care sfârșesc lucrând într-un fast-food până când bucătarul le oferă ceva ce îi face să plutească pe o muzică de vis. Cei care, încetul cu încetul, nu-și mai pot duce existența de mizerie fără să trăiască în lumea lor iluzorie, injectându-și droguri în vene, fără să le mai pese de soarta propriului copil, sfârșind din greșeală cu ochii ațintiți asupra Maicii Tereza când

nu-și doriseră nimic mai mult decât să scape din ghearele unei lumi brutale și urâte.

Buzz stă stânjenit în prag. Aș vrea să plece. Îmi pare mai rău pentru el decât pentru mine, deși eu sunt cea care și-a găsit mama fără suflare.

— Nu-l cunosc deloc pe tatăl tău, dar plătește chiria pentru rulota asta încă de când te-ai născut. După părerea mea, ar fi o variantă mult mai bună să stai cu el decât să rămâi aici. Dacă ai o porțiță de scăpare, profită de ea! Viața pe care o duci aici — nu-ți oferă nimic bun.

Cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată. Și vine, nici mai mult, nici mai puțin, de la tatăl lui Dakota.

Mă scrutează un timp cu privirea, vrând parcă să mai adauge ceva. Sau poate că așteaptă să-i răspund. Oricum ar fi, în cameră se așterne tăcerea până când, dând din cap, se hotărăște să plece. În sfârșit!

După ce închide ușa de la intrare, mă întorc și mă uit la canapea. Îndelung, de parcă aș fi în transă. E ciudat cum viața ți se schimbă complet în doar câteva ore, de dimineață până seara.

Chiar dacă nu-mi place s-o recunosc, Buzz are dreptate. Nu pot să rămân aici. N-am plănit-o niciodată, dar am crezut că am toată vara la dispoziție ca să-mi pregătesc „evadarea”.

Am muncit pe brânci ca să plec din oraș, astfel că, în august, mă și urc în autobuz cu destinația Pennsylvania.

Am primit o bursă sportivă de volei în statul Pennsylvania. În august, voi pune capăt acestei vieți și nu va fi nici meritul mamei, nici al tatălui meu. Va fi numai meritul *meu*.

Victoria va fi numai a *mea*.

Voi mânui *singură* sforile propriului destin.

Refuz să-i acord lui Janean vreun merit pentru lucrurile frumoase pe care s-ar putea să le trăiească în viitor. Nu i-am spus nimic de bursa de volei pe care am primit-o. N-am spus nimănui. L-am rugat și pe antrenor să nu sufle vreo vorbă, și am reușit să nu-mi pomenească numele în articolele sportive din ziarul școlii. Am și refuzat să fac fotografii pentru albumul liceului.

Nu i-am spus nimic de bursă nici tatălui meu. Habar n-am dacă știe că joc volei.

Sunt rezultatul unei aventuri de-o noapte. Tata locuia la Washington și venise în Kentucky cu afaceri când a cunoscut-o pe mama. Aveam deja trei luni când a aflat că o lăsase însărcinată. A descoperit că era tată abia când i-a arătat actele pentru pensia alimentară.

A venit să mă vadă o dată pe an până am împlinit patru ani, apoi a început să-mi plătească vizitele la Washington.

Nu știe nimic despre viața pe care o duc în Kentucky. Nu știe de dependențele mamei. Nu știe mai nimic despre mine, cu excepția lucrurilor pe care i le spun, și alea cu sincope.

Sunt extrem de discretă cu viața mea. Secretele sunt singura mea avere.

Nu i-am spus tatălui meu nimic despre bursa sportivă din același motiv pentru care nu i-am spus nici mamei. Nu vreau să se mândrească cu realizările fiicei ei. Nu merită să-și atribuie laurii victoriei în numele unui copil pentru creșterea căruia a depus eforturi minime. Crede că un cec lunar și câteva telefoane date la muncă recompensează faptul că, de fapt, nu mă cunoaște.

E tată doar două săptămâni pe an.

Pentru că stăm atât de departe, e convenabil să invoce distanța pentru absența lui din viața mea. Petrecem împreună doar paisprezece zile în fiecare vară de când am împlinit patru ani, dar în ultimii doi ani, nu l-am văzut deloc.

Pe la șaisprezece ani, când m-am înscris în echipa liceului, voleiul a început să-mi acapareze tot mai mult din rutina zilnică, motiv pentru care am încetat să-l mai vizitez, invocând, timp de doi ani, tot felul de pretexte pentru vizitele anulate.

El se preface supărat.

Eu mă fac că îmi cer scuze, dându-mă extrem de ocupată.

Îmi pare rău, *Brian*, dar pensia alimentară plătită în fiecare lună nu te erijează în rol de tată.

O bătaie puternică în ușa mă face să tresar și să scot un icnet de spaimă. Când mă întorc, îl văd pe geam pe proprietarul rulotei. În mod normal, nu i-aș deschide lui Gary Shelby, dar nu sunt în poziția de a-l ignora. Știe că nu dorm. Doar de la el am sunat la poliție. Pe de altă parte, trebuie să văd ce să fac cu canapeaua. Nu vreau s-o mai țin în casă.

Când deschid ușa, Gary îmi întinde un plic și intră înăuntru ca să se adăpostească de ploaie.

— Ce e asta? îl întreb.

— Un ordin de evacuare.

Poate că lucrurile m-ar fi luat prin surprindere dacă n-ar fi fost vorba de Gary Shelby.

— Abia a murit. Nu puteai să mai aștepti o săptămână?

— N-a mai plătit chiria de trei luni și nu le închiriez adolescenților. Ca să închei un alt contract de închiriere cu altcineva în vârstă de peste douăzeci și unu de ani, trebuie să te dau afară.

— Dar tata plătește chiria. Cum de am rămas cu trei luni în urmă?

— Janean a zis că nu i-a mai trimis bani de câteva luni. Și cum domnul Renaldo caută o locuință mai mare, m-am gândit că n-ar fi rău să-i las să se mute...

— Ești un ticălos, Gary Shelby.